

Улрихъ.

Умри!

(Виятъ са. Мансфелдъ пада съ пробиени гърди и умира. Улрихъ огласява мъртвото тѣло съ кракътъ си и изскача изъ стаята).

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА.

Салонъ въ кѣшлата Риншвестъ резиденцията на графѣтъ. Посрѣдъ салонѣтъ са намира единъ столъ патрунанъ съ различни златни нѣща. Графѣтъ свършва вечерята си. Оттокаръ d'Altona, Мюзединъ турскиятъ посланикъ, слуги и канетанинѣтъ на италиянската гвардия.

Оттокаръ.

Безъ комплименти, вие, господине, говорите нѣмски, като пуристъ. Скоро ли вие мислите да са върнете въ Цариградъ? Ако имате тамъ нѣкой докторъ, който да познава гръдните болѣсти, то го изпроводете при мене. Азъ имахъ единъ твърде ученъ докторъ, отъ когото и баща ми видѣ добро; но, както говорятъ, той е вече умрѣлъ. Това ми отнѣма сѣка една надѣжда.

Мюзединъ.

Азъ познавамъ тие нѣща.

Оттокаръ.

Вие познавате тие нѣща! Вашиятъ отговоръ има своя тѣжка съ. Други би казалъ: «разбира са, че е така, защото той е умрѣлъ;» а вие говорите: «азъ познавамъ тие нѣща.» Това е тѣжко изражение. Вие твърде добре владѣте нѣмскиятъ езикъ. Азъ ви повтарямъ това.